

Intervenció 1r de Maig de 2009

1r MAIG, PER UN PACTE PER A LA REACTIVACIÓ ECONÒMICA

Companys i companyes, amigues i amics,

Hem realitzat una gran manifestació, hem evidenciat que el moviment sindical **estem dempeus, fermes i no resignats**. No estem disposats que ens facin pagar els plats trencats de la crisi i que no acceptarem cap retall de drets socials o laborals.

L'abast mundial de la crisi posa més de manifest el caràcter internacionalista d'aquest 1r de Maig, que a **Andorra es celebra** amb un canvi de govern democràtic que els pot dur les llibertats sindicals, a **Turquia per primer cop és dia festiu**, però malauradament a **Colòmbia o Guatemala, i molts d'altres països, es fa enmig de persecucions i fins i tot assassinats** de sindicalistes, enmig d'una manca de llibertat sindical que permet el treball sense drets que denunciem i que combatem.

La crisi ens obliga a **refermar els lligams internacionalistes en el si de la CSI, reforçant la capacitat d'intervenció** davant dels governs, **davant del G20** exigint el nostre espai d'interlocució i **exigint una governança mundial democràtica** on la veu dels treballadors i treballadores es deixi sentir per **exigir una globalització amb regles i controls** però també amb **plenitud de drets laborals i sindicals arreu del món**.

Aquest **1er de Maig està marcat inevitablement pels efectes que la crisi està tenint sobre la classe treballadora, sobre les persones**. Més de 4 milions d'aturats i aturades a tot l'estat i més de 600.000 a Catalunya. Una sagnia de llocs de treball i pèrdua d'activitat productiva que no podem permetre que continuï.

Les causes de la crisi ja les coneixem. Un model de creixement que s'ha sustentat en uns valors insolidaris i injustos, on la maximització del benefici i l'externalització del risc eren el motor del guany privat. Un sistema que ha funcionat sense regles ni contrapoders, en el qual la

ideologia dominant d'aquests darrers anys ens deia que el mercat era la solució definitiva de l'economia i que per si sol assignava eficientment els recursos i contribuïa a la justícia social. La realitat ens demostra el contrari, ni el mercat és eficient ni és just, necessita regles, necessita intervencions.

La crisi té al nostre país una especial virulència, degut a les característiques del nostre model de creixement econòmic, que s'ha sustentat en: **la desregulació dels mercats; la no intervenció dels poders públics en l'economia; la pèrdua de pes del sector públic; l'externalització dels riscos; la precarietat com a forma d'accés al mercat laboral; els baixos costos laborals que justificaven no invertir en innovació; la baixa aposta per la qualificació professional i la recerca i innovació; etc.**

I ara no podem admetre les fórmules que ens planteja la patronal per sortir de la crisi, unes fórmules que pretenen recuperar la taxa de beneficis fent-nos pagar als treballadors les conseqüències de la crisi, tant en el centre de treball, on augmenten les pressions sobre les condicions de treball, com sobre aquells i aquelles que perden la feina, que es troben amb les incerteses en relació a la protecció social i als processos de recol·locació que disposaran.

La CEOE i Foment haurien de preguntar-se: per què a Catalunya i a Espanya es destrueix més ocupació que en els països del nostre entorn? En lloc de reclamar reformes laborals, contractes sense cost d'indemnització o congelacions salarials haurien de preguntar-se: per què països amb més sector públic i major Estat de Benestar no destrueixen activitat productiva? Per què països amb més drets laborals i millors condicions de treball tenen major productivitat? Per què països amb més formació i qualificació i més esforç en recerca i innovació mantenen alts nivells d'ocupació en un context de crisi internacional? Que respongui la patronal i els governs. En la resposta podem trobar la sortida de la crisi.

Però la crisi no és un fenomen econòmic sense més. **La crisi té efectes directes sobre les persones**, sobre qui dia a dia treballem a les empreses, aquells que passem de la feina a l'atur, del contracte al treball autònom, del treball regularitzat a l'economia submergida.

Avui ens trobem que **comarques com Terres de l'Ebre, Solsonès, Garraf, Alt Penedès o Anoia** estan patint un fort procés de **desindustrialització**, que deixa un important nombre de treballadors sense feina, més de 10.000 a l'Anoia, més d'un 21% d'atur, i deixa sense teixit industrial territoris de Catalunya que tindran dificultats per recuperar activitat i ocupació al sortir de la crisi si no hi han actuacions ràpides i concretes.

S'aprofita la situació per **accelerar processos d'externalització en sectors com l'hostaleria**, posant en perill el futur de l'activitat i amb

l'objectiu d'introduir **dobles escales salarials, augmentar la precarietat i afegir la capacitat d'organització dels treballadors i treballadores.**

O com en sectors com **el comerç s'introdueixen fórmules per saltar-se la Llei d'horaris comercials,** i dificultar així la lluita que en el sector comercial estem duent a terme per aconseguir els dos dies de festa setmanal com en la majoria de sectors.

A sectors com **l'alimentació, transport de mercaderies, les caixes o aigües, entre d'altres,** tenim dificultats en la renovació dels convenis col·lectius perquè les **patronals no volen complir el pactat.**

A les comarques de Girona, de Tarragona, de Lleida, hi ha empreses com COMFORSA, amb problemes des del passat estiu, TORRAS PAPER, NYLSTAR, LEAR o la munió de petites empreses que veuen reduir els seus llocs de treball o a que acaben tancant l'activitat productiva sense que des de les administracions es plantegin actuacions a emprendre ni s'avaluï el que està passant.

El sector de l'automoció viu un procés de reestructuració que té els seus centres de decisió fora de Catalunya i Espanya, vol redimensionar plantilles i costos i davant el qual el moviment sindical hem d'actuar per mantenir al màxim l'activitat i les condicions de treball, tant en les empreses fabricants com en les proveïdores de components. Hem de **garantir que els ajuts que hem pogut arrencar al Ministeri d'Indústria i a la Conselleria d'Innovació, no es quedin en mans de les grans empreses de fabricació, sinó que serveixin per consolidar l'activitat i l'ocupació de les empreses de components, que és el gruix de l'activitat i l'ocupació del sector** i és el principal valor afegit que incorporem a la indústria de l'automòbil.

En les comarques del Baix Llobregat, Vallès Occidental, Maresme i Vallès Oriental on els efectes negatius de la crisi es fan sentir de forma important per l'alta concentració d'activitat industrial que tenen, trobem molts exemples d'actituds oportunistes de l'empresariat, com l'empresa **Cadbury, la productora del xiclet TRIDENT, que ha decidit deslocalitzar la producció a Polònia, i no és per baixada de demanda,** ni per caiguda de beneficis, és simplement una deslocalització pura i dura, que no té en compte els 170 llocs de treball que es destrueixen. Una situació que no és única.

En nombroses empreses de la construcció, de la química, del transport, del metall, estem veient com els empresaris estan utilitzant fraudulentament la llei concursal per tancar les empreses sense buscar la viabilitat futura ni negociar amb el sindicat el procés de

tancament. Es volen saltar la legislació laboral i impedir la intervenció de l'autoritat laboral i trencar la negociació i la participació sindical en les reestructuracions d'empreses.

En el sector de mitjans de comunicació es vol utilitzar la crisi com excusa per un procés de reestructuració, que a més de destruir ocupació i empitjorar les condicions de treball, pot limitar la pluralitat i la qualitat informativa, motiu pel qual ja hem anunciat una gran mobilització al sector de mitjans de comunicació pel proper 7 de maig.

Les enormes pressions que es fan sobre els treballadors públics, culpabilitzant-los de l'estabilitat laboral i dificultant-los la negociació col·lectiva.

I el cas dels treballadors autònoms dependents, on els empresaris es neguen a legalitzar els contractes dels TRADE, incomplint així l'Estatut del treball autònom.

I les dificultats administratives que s'estan posant a la l'obtenció de permisos de treball en els processos de la reagrupació familiar de la població immigrada, abocant a milers de persones a l'economia submergida, al treball sense drets.

Però davant d'aquestes realitats el moviment sindical tenim capacitat de resposta i capacitat de proposta.

Ho hem demostrat aquests mesos quan en determinades empreses **hem estat capaços de plantar cara als intents de les empreses de fer-nos xantatge o dur-nos a la resignació, hem estat capaços de mobilitzar i pressionar, hem estat capaços de fer propostes i exigir contrapartides, hem estat capaços de forçar les administracions a assolir compromisos que reforcessin l'activitat econòmica.** Davant les actituds oportunistes d'algunes empreses la posició ferma del moviment sindical, la pressió i la mobilització ha permès obrir vies de negociació i ens ha permès assolir compromisos que mantenen l'activitat de l'empresa i hem impedit acomiadaments.

Hem evidenciat que **la solució no passa per retallades de drets ni congelacions salarials. Aquestes no són sortides justes socialment ni racionals econòmicament. La solució està en la negociació i els compromisos amb l'ocupació i les condicions de treball, i la garantia de viabilitat futura de l'empresa. Ni ens resignem al no hi ha res a fer, ni acceptem el trágala empresarial que en moltes ocasions ens volen fer.**

La unitat sindical i la capacitat de proposta i de pressió són els nostres principals actius en l'actual situació. Que ningú vulgui jugar amb ella o afeblir-la.

Els riscos de la crisi avui estan en més desregulació i menys protecció.

Les organitzacions empresarials intenten recuperar les taxes de beneficis externalitzant els costos de la crisi. I **juntament amb la dreta política fan propostes irracionals** econòmicament i injustes socialment:

Ens **plantegen plans de rescat del sector financer, i no accepten controls públics** dels recursos públics esmerçats i en el cas de les caixes, a més, hi ha risc de privatització a través de les quotes participatives, fent-los perdre part de la funció social que els és pròpia.

Ens **plantegen** que les solucions passen per **moderar, congelar o fins i tot acceptar baixades salarials**, adduint que la disminució dels costos laborals farà més competitius els productes; **Demanen flexibilitzar l'accés i sortida del mercat de treball**, per dir-nos que volen treballadors sense cost d'acomiadament; Ens **reclamen baixada de cotitzacions i d'impostos**, al temps que insisteixen que cal disminuir el paper del sector públic com a proveïdor de béns i serveis que volen privatitzar; **Qüestionen la viabilitat de la Seguretat Social** i així volen allargar l'edat d'accés a la jubilació i impedir la revalorització de les pensions.

Aquests són alguns dels riscos que aquests dies estem sentint per boca de sectors empresarials i la dreta política.

Però també **s'està qüestionant el valor de la negociació col·lectiva** quan es neguen a complir acords de revisió salarial signats en conveni. I es vol qüestionar la utilitat de les organitzacions sindicals, de les organitzacions dels treballadors per articular el conflicte social i respondre a les agressions que ens volen fer.

Les organitzacions empresarials qüestionen els avenços que en els darrers anys hem assolit en polítiques d'igualtat o en prevenció de riscos. Avui s'està utilitzant la crisi com a coartada per retallar drets i això no ho hem de permetre.

Davant d'aquesta situació el moviment sindical hem d'actuar units, amb la força de la unitat hem de poder pressionar a governs i empresaris i fer sentir la nostra veu per evitar que avancin les propostes retrògrades de sectors econòmics i polítics que reclamen retalls de drets i condicions laborals, congelacions salarials, baixades de cotitzacions o menys poder sindical. I hem de fer valer la força de la unitat a nivell general en els àmbits del diàleg social i la concertació i en els àmbits

sectorials o d'empresa, en la negociació col·lectiva o en la negociació dels ERO.

Els treballadors no estem disposats a pagar les conseqüències d'una crisi que no hem provocat. Per això **exigim als poders públics majors compromisos amb la reactivació econòmica i amb la creació d'ocupació, majors compromisos amb la protecció i la cohesió social i estem exigint als empresaris major responsabilitat amb l'activitat econòmica, major responsabilitat amb el treball i amb l'entorn. Reclamem un Pacte per l'Economia i l'Ocupació**, que garanteixi la protecció social de les persones en atur i reactivi l'economia, posi les bases d'una estructura econòmica més sòlida i amb més cohesió social i no empitjori les condicions de treball.

Som crítics amb les polítiques del govern que no confronten la crisi o plantegen retrocessos. On és més evident és en la política educativa. Avui és necessari **fer front al fracàs escolar i a l'abandó, amb més recursos** i un ensenyament més individualitzat, generalitzar l'educació infantil dels menors de tres anys, com un element clau per detectar de manera precoç les dificultats d'aprenentatge, garantir l'orientació, dotar de suports educatius; **això és el que cal i no la Llei d'Educació del Conseller Maragall i l'Artur Mas, que perpetua una doble xarxa educativa que segrega en lloc d'integrar l'alumnat. El govern no pot estalviar recursos en educació.** Per això el sector educatiu avui està mobilitzat, perquè volem més educació i de més qualitat i no retalls pressupostaris o segregació.

Exigim una autèntica revolució en la FP, que integri les diferents vies de FP existent, la inicial, l'ocupacional i la continua, rendibilitzant al màxim els recursos en centres integrats. Volem que es facilitin les carreres professionals dels treballadors i treballadores amb un sistema de reconeixement de la qualificació obtinguda en el lloc de treball. I que en la negociació col·lectiva es reconegui la qualificació i el dret a la formació.

Exigim un Pacte per la Formació Professional que posi les bases d'un futur de més qualificació dels treballadors i treballadores. **I exigim també un Pla de Xoc Integral** que integri totes les actuacions de reactivació econòmica, prioritzant els ajuts que impulsin l'activitat econòmica en sectors industrials de valor afegit i amb viabilitat futura, promovent la creació d'ocupació i garantint la protecció social.

No ens resignem a ser qui paguem la crisi. Exigim majors actuacions i compromisos als poders públics i econòmics.

El proper 14 de maig tenim una important mobilització a Madrid convocada per la CES, per evidenciar que en aquesta crisi Europa té alguna cosa a dir i a fer, més política europea i més coordinació de les accions en un Pla conjunt d'actuació de tots els països. **Més Europa política i més Europa social, amb una política social forta i una estratègia econòmica coordinada ens interessa.** Així ho hem de fer veure el 14 de maig, però també **en les properes eleccions europees al juny, impeditint que la dreta entri al parlament europeu** i reforçant les posicions que van permetre aturar els intents regressius que contemplava la directiva de 65 hores i que el Parlament va poder tirar enrera.

Ara, en un context de crisi profunda, és hora **d'exigir al govern de la GC un major compromís amb la gent treballadora.** L'Estatut de Catalunya va generar moltes expectatives, i ara correm el perill que esdevingui frustració. Som crítics amb el poc nivell de desenvolupament de l'Estatut, un cop aprovat, fet pel govern; crítics amb les impugnacions al Constitucional; i crítics amb el retard i manca de concreció del finançament.

Però **més enllà de les crítiques avui l'Estatut aprovat té més vigència i més urgència.** Reclamem el ple desplegament de tot el que té referència al finançament, al capítol I, de drets i deures i al desenvolupament del marc català de relacions sociolaborals, instruments per confrontar la crisi al servei dels treballadors i treballadores.

La urgència de concretar el nou model de finançament just, que respecti el previst a l'Estatut és clara i, per tant, hem d'exigir al govern central que compleixi el mandat estatutari i garanteixi l'aportació de recursos suficients. Un finançament que la GC no ha d'utilitzar per eixugar l'actual endeutament, sinó que l'ha d'aplicar a actuacions per reactivar l'economia, millorar la cohesió social i garantir la protecció social de les persones en atur i sense prestació.

És urgent el desplegament del capítol de drets i deures: la renda garantida de ciutadania; el respecte al caràcter de **bé d'interès públic de l'educació;** el dret a **l'atenció per a l'autonomia personal** de les persones; el dret a la **formació professional i a la seguretat en el treball.** I més avui, que poden ser elements de dinamització econòmica, d'una banda i, d'altra, poden posar les bases d'una economia amb més formació i qualificació i més cohesió social.

Cal que el govern entengui que **en l'actual situació de crisi no pot fer cas als poders econòmics que reclamen retalls de drets socials i laborals. Ja l'hem avisat que qualsevol intent de retalls tindrà una resposta contundent per part del moviment sindical.**

Però també li exigim actuacions. Hi ha marge per l'endeutament i cal revisar la política fiscal duta a la pràctica aquests anys, que només ha beneficiat els sectors més poderosos de la societat.

En fi, vaig acabant. Està clar que **se'ns gira feina al moviment sindical.** La crisi econòmica és profunda i, malauradament, tot indica que pot ser llarga. La crisi és un marc de canvi, sens dubte, en el qual els poderosos volen fer avançar els seus interessos i recuperar la taxa de beneficis, externalitzant tots els riscos i fent-nos pagar en forma de pèrdua de drets laborals i socials. **CCOO i el conjunt del moviment sindical no podem acceptar aquest horitzó. Hem de construir propostes, des dels nostres interessos com treballadors i treballadores,** i utilitzar la pressió per fer avançar els nostres drets i impedir que se'ns faci pagar la crisi que no hem provocat. **Tenim propostes i per fer-les avançar urgeix negociar un Pacte per l'Economia i l'Ocupació,** que impliqui els governs i els empresaris juntament amb els sindicats. Volem negociar un conjunt de mesures que reactivin l'economia, situïn les bases estratègiques des del punt de vista industrial i sectorial, millorin l'educació i la formació, amplïïn la protecció social i consolidin i millorin la cohesió social. Però no hi ha marge per negociar cap retall de drets.

Companyes i companys, plantem cara a la crisi, exigim més treball estable i protecció social, no acceptem retallades de drets socials o laborals, no acceptem xantatges ni oportunistes. Hem de sortir de la crisi amb unes pautes de creixement diferents a les que ens han portat on som. Hem de sortir de la crisi amb treball estable i segur, amb treball qualificat i innovació, i amb més cohesió social,

Visca el primer de maig.